

Отначало славѣятъ пѣеше, малко и тихичко, като че се боеше отъ нѣщо, или като че опитваше гласа си: подсвирне, запѣе, като че въздъхне, веднажъ, дваждъ и замлъкне.

Но слѣдъ врѣме славѣятъ почна да пѣе все повече и повече; все по-силно и по-силно и замлъкваше само за малко врѣме; не разбирашъ даже кога се той храни.

Чудно бѣше да готлушашъ, особено нощъ: тишина дълбока, всичко заспало, като замрѣло; не брѣмчи нито едно насѣкомо, не шуми ни единъ листецъ; въздухътъ топълъ и тѣй мекъ, а миризмата отъ дърветата, шубрацитѣ и цвѣтята е тѣй сладка...

Месѣцътъ обсипва всичко съсъ своята тиха и срѣбриста свѣтлина, и чувствуващъ, че той даже малко грѣе.

Изглеждаше че славеятъ се радва на всичко това и очевидно пѣе съ наслаждение — широко разлива чудния си гласъ.

Поискало се на едно дѣте да хване тоя славей, за да му пѣе въ стаята. Искусенъ птицеловецъ го хваналъ и продалъ на момчето. Поставиха славеятъ въ клѣтка. Дѣтето се възхищаваше и мислѣше, че славеятъ веднага ще запѣй.

Мина се день и другъ, мина се седмица — славеятъ мълчи.

Храниха го и съ мравки и съ мравешки яйца, водата му мѣняваха нѣколко пѣти на день, покриваха клѣтката съ прѣсни клонки и цвѣтя, изнасяха го въ градината; не, не пѣе славея, не пѣе и туй то!

„Този не е сжщия славей, каза си дѣтето. — Ще го пусна. Защо ми е като не може да пѣе?“

И пуснаха го. Славѣятъ се спусна между дърветата и летѣше все по далечъ и по далечъ отъ